

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **S. Š.,** zastoupeného Mgr. Filipem Slavíkem, advokátem se sídlem Ptašinského 4, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2011, čj. JMK 165438/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2011, čj. 57 A 8/2011 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Vyškov, odbor dopravy (dále jen „správní orgán“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a uložil mu pokutu ve výši 1500 Kč. Přestupek spočíval v tom, že žalobce při řízení osobního motorového vozidla za jízdy držel v levé ruce hovorové zařízení a hovořil, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

[2] Žalobce proti rozhodnutí podal odvolání, ve kterém tvrdil, že nedržel telefonní zařízení v ruce, ale jenom zesiloval zvuk na handsfree, a že mu správní orgán neumožnil seznámit se se spisem a v řízení se hájit. Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy (dále jen „žalovaný"), odvolání zamítl. Podle jeho názoru jednal správní orgán oprávněně v nepřítomnosti žalobce, neboť žalobce nesdělil a neprokázal závažné důvody, pro které by se nemohl jednání zúčastnit. Žalobce měl rovněž možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Skutková zjištění správního orgánu měla oporu ve spisech, námitky žalobce správní orgán přesvědčivě vyvrátil.

II.

[3] Proti rozhodnutí krajského úřadu žalobce podal v zákonné lhůtě žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud"). Namítl, že správní orgán v řízení neprokázal spáchání uvedeného přestupku. Tvrdil, že nastavoval hlasitost na soupravě handsfree a po výzvě policistů k zastavení vozidla sundal soupravu z ucha. Dále namítl porušení práva vyjádřit se před rozhodnutím ve věci ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb správního řádu (dále jen „správní řád"). Na jednání do jiného města se nemohl dostavit ze zdravotních a finančních důvodů. Zastoupení advokátem si nemohl dovolit, proto se nechal zastupovat svým známým, který však byl v té době v pracovní neschopnosti. Správní orgán ho v této situaci nutil jednat bez zástupce, ačkoli žalobce předpokládal brzké ukončení zástupcovy pracovní neschopnosti.

[4] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutková tvrzení žalobce vyvrátil pořízený videozáznam a že poskytl žalobci dostatek času na to, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí a vyjádřil se k nim. I kdyby si žalobce za jízdy sundával soupravu handsfree z hlavy, naplňovala by tato činnost rovněž znaky přestupku. Poukázal na nevěrohodnost žalobce, protože přizpůsoboval svou výpověď nastalé situaci. Žalobce se s ohledem na pracovní neschopnost svého zástupce měl zařídit tak, aby mohl realizovat svá procesní práva.

[5] Žalobce v replice k vyjádření žalovaného nesouhlasil s tím, že sundávání handsfree soupravy z ucha je stejným přestupkem jako telefonování za jízdy. To, že správní orgán nepostoupil věc do místa jeho bydliště, bylo účelovým jednáním. Změnu zdravotního stavu svého zástupce k horšímu nemohl ovlivnit. Žádosti o prodlužování lhůty k seznámení se se spisem nebyly jeho procesní taktikou, ale věřitel nechtěl vůči správnímu orgánu činit jakékoli kroky sám.

[6] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 4. 2011, čj. 57 A 8/2011 - 33, žalobu zamítl. Souhlasil s názorem správního orgánu, že videozáznam skutku vyvrátil tvrzení žalobce, že v ruce nedržel telefon, ale nastavoval si hlasitost na soupravě handsfree. Policisté neměli na věci osobní zájem a tudíž je vyloučeno, že by z jejich strany docházelo k šikaně řidiče. Ztotožnil se s postupem správního orgánu, který žalobce řádně předvolal k ústnímu jednání a poučil ho o důsledcích nedostavení se bez omluvy. Správní orgán poskytl žalobci k seznámení se podklady pro rozhodnutí a vyjádření se dostatečnou, dokonce nepřiměřeně dlouhou dobu. Žalobce toliko požádal o postoupení věci do místa jeho bydliště, tuto žádost však blíže neodůvodnil a nesdělil ani to, že se na jednání nedostaví, a proč. Pokud byl zástupce žalobce v pracovní neschopnosti a žalobce si nemohl

dovolit právní zastoupení advokátem, mohl požádat Českou advokátní komoru o bezplatnou právní pomoc.

III.

[7] Žalobce (stěžovatel) napadl rozhodnutí městského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] Podle jeho názoru krajský soud nesprávně posoudil jeho omluvu z ústního jednání u správního orgánu dne 7. 7. 2010. Ihned po doručení předvolání zaslal správnímu orgánu žádost o postoupení věci do místa jeho bydliště, protože měl sám zdravotní obtíže a pečoval o další nemocnou osobu a jako dlouhodobě nezaměstnaný neměl prostředky na cestu ke správnímu orgánu. V dobré víře očekával postoupení věci, nebo odpověď na svoji žádost. Důvody své neúčasti na jednání neuvedl, neboť po postoupení věci do místa bydliště měl v úmyslu se jednání zúčastnit a svá práva hájit. Správní orgán však na žádost neodpověděl, naopak vyčkal, až nastane datum ústního jednání a teprve poté stěžovateli sdělil, že žádost o postoupení věci zamítl. Soud rovněž nesprávně posoudil otázku jeho zastoupení. Domníval se, že o jeho zastupování jako nemajetného občana by zástupci advokátní komory neměli zájem. Za zásadní vadu řízení považoval nesprávné posouzení naplnění samotné skutkové podstaty, která neměla oporu ve správním spise. Videonahrávku považuje jako důkaz za nedostatečnou. Obraz je roztřesen a podle jeho názoru z něj vyplývá, že během jízdy netelefonoval. Na videozáznamu je naopak vidět, jak si z ucha sundával stříbrný předmět – soupravu handsfree. Jeho mobilní telefon je naopak černý. Připevnění handsfree soupravy a její odstranění však dle stěžovatele nezakazuje žádný předpis. Nepopírá proto, že během jízdy telefonoval, činil tak však dovoleným způsobem.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že žalobce podal a podepsal kasační stížnost sám, a navrhl, aby ji zdejší soud odmítl pro nesplnění podmínky § 105 odst. 2 s. ř. s. Správní orgán nejednal účelově, když až po termínu ústního jednání žalobci sdělil, že věc nepostoupí jinému správnímu orgánu. Žalobce totiž o postoupení požádal těsně před ústním jednáním. Ve svém podání navíc neuvedl žádné důvody pro postoupení věci, nebo pro které by se jednání nemohl účastnit, ačkoli je uvést mohl, neboť v té době již musely existovat. Žalobce rovněž neučinil žádný pokus o získání bezplatné právní pomoci prostřednictvím České advokátní komory, a proto se nemohl domnívat, že by ho zástupci advokátní komory nechtěli zastupovat. Trval na tom, že videozáznam prokázal, že žalobce držel v ruce hovorové zařízení. Ať to byl telefon, nebo handsfree, pokud toto zařízení držel v ruce během jízdy, porušil tím zákon o silničním provozu.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Předně je třeba připomenout, že ve věci nenastaly podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti proto, že stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti zastoupen. Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovateli bylo přiznáno osvobození od soudních poplatků jak v řízení o podané žalobě, tak následně v řízení o kasační stížnosti. Kasační stížnost v záhlaví zmiňuje, že je stěžovatel v řízení zastoupen advokátem. Z ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. vyplývá obligatorní podmínka povinného právního zastoupení pro řízení o kasační stížnosti osobou s odpovídajícím vzděláním resp. požadavek na takové vzdělání, pokud jej dosáhl stěžovatel sám. Tato podmínka byla v této věci splněna. Soudní řád správní nestanoví podrobnější povinnosti stěžovateli v tom smyslu, že by nebyl oprávněn se fakticky podílet na vyhotovení kasační stížnosti a že by k jejímu sepsání byl výhradně oprávněn jeho právní zástupce. Účelem právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti je zajistit odpovídající právní úroveň jednotlivých procesních úkonů v řízení před Nejvyšším správním soudem. Ta je zpravidla zajištěna tím, že se právní zástupce bezprostředně podílí na vyhotovení písemností, které jsou následně soudu předkládány popř. se účastní soudního jednání. Není však v rozporu s právními předpisy, pokud právní zástupce podání sám fakticky nevyhotovuje a „pouze“ dohlíží na jeho odpovídající odbornou úroveň. Požadavek na tuto úroveň byl v této věci splněn do té míry, že podaná kasační stížnost obsahuje všechny zákonné náležitosti a Nejvyšší správní soud ji mohl věcně projednat. Podmínka povinného právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti byla proto v této věci splněna a Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro odmítnutí kasační stížnosti bez věcného projednání.

[13] Stěžovatel opírá kasační stížnost v zásadě o obdobná východiska, která uplatnil již v odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty a poté v podané žalobě. Vychází z toho, že správní orgán porušil jeho procesní práva tím, že neakceptoval jeho omluvu z ústního jednání a žádost o postoupení věci jinému správnímu orgánu a rovněž mu neumožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Setrvává na stanovisku, že v inkriminovaném okamžiku nepoužíval mobilní telefon, ale sadu handsfree, jejíž použití právní předpisy nezakazují. Přestože lze vysledovat ve stanovisku stěžovatele kontinuitu po celou dobu správního i soudního řízení, přesto bylo třeba se zabývat tím, zda stěžovatel neuplatňuje některé své námitky poprvé až v řízení o kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud považuje za potřebné zdůraznit, že žalovaný se v rozhodnutí napadeném žalobou velmi pečlivě a podrobně věnoval všem odvolacím námitkám i skutečnostem, které byly pro rozhodnutí o odvolání potřebné. Na jedenácti stranách rozhodnutí o odvolání podrobně vysvětlil, proč dle jeho mínění nedošlo k porušení procesních práv stěžovatele. Žalobou napadené rozhodnutí podrobně zdůvodňuje, že správní orgán neměl žádný důvod odročit ústní jednání nařízené na 7. 7. 2010 jenom proto, že mu stěžovatel v reakci na obdržení předvolánky téměř bezprostředně před termínem ústního jednání sdělil, že žádá o postoupení věci k projednání jinému správnímu orgánu. Za použití právní úpravy obsažené v § 55 odst. 3 zákona o přestupcích podrobně vysvětlil, že pro postoupení věci nebyly splněny podmínky. Rovněž se důkladně zabýval tím, zda žádost o postoupení věci obsahovala současně omluvu z nařízeného ústního jednání a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo. Přesvědčivé je i jeho odůvodnění procesní přípustnosti dalšího postupu správního orgánu před vydáním rozhodnutí ve věci. Žalovaný zdůraznil, že stěžovateli byla dána opakovaně možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, správní orgán stěžovatele vždy formálně vyzval a stanovil

mu k uplatnění tohoto procesního práva lhůtu. Stěžovatel však v žádném ze svých podání neuplatnil věcné námitky týkající se hodnocení důkazních prostředků. Žalovaný se rovněž podrobně vypořádal s obranou stěžovatele, která spočívala v tvrzení o pracovní neschopnosti jeho právního zástupce a tudíž nemožnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalovaný podrobně zdůvodnil, že pracovní neschopnost zvoleného zástupce započala ještě předtím, než si jej stěžovatel zvolil a zdůraznil rovněž odpovědnost zastoupeného za to, pro koho se rozhodne při úvaze o možnosti nechat se v řízení zastoupit. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí podrobně vypořádalo všechny odvolací námitky a poskytlo stěžovateli vyčerpávajícím způsobem odpověď na jím uplatněné výhrady. Jedinou výhradu je proto možné vznést k místy až příliš subjektivně formulovaným argumentům, které žalovaný na podporu správnosti svého rozhodnutí uváděl (např. označení tvrzení stěžovatele za absurdní, tvrzení, že racionální přístup účastníka řízení by jistě vyústil v obstarání si kopie spisu, zmínka o lamentaci stěžovatele apod.). I tyto dílčí souvislosti však lze v kontextu celé věci hodnotit spíše jako důsledek snahy o podrobné zdůvodnění správnosti procesního postupu správního orgánu, než jako nekorektnost žalovaného při rozhodování.

[15] Stěžovatel namítl, že v dobré víře očekával postoupení věci nebo odpověď na svoji žádost. Tato námitka není důvodná. Ze správního spisu je třeba připomenout, že správní orgán zahájil dne 10. 6. 2010 řízení o přestupku a současně stěžovatele předvolal k ústnímu jednání na 7. července. Zásilku s předvoláním si stěžovatel vyzvedl na poště 25. 6. 2010 a 1. 7. 2010 bylo správnímu orgánu doručeno jeho vyjádření, ve kterém uvedl. *„Ve smyslu § 131 odst. 5 správního řádu z důvodu vhodnosti žádám o postoupení příslušnému správnímu orgánu dle místa bydliště, kam jsem schopen se dopravit“*. Neobstojí stížní námitka, že správní orgán vyčkával s rozhodnutím o žádosti o postoupení věci až po termínu ústního jednání. Na místě je poukaz žalovaného na to, že mezi doručením žádosti o postoupení věci a termínem ústního jednání byl pouze jeden pracovní den. Ze správního spisu rovněž nevyplývá žádná jiná okolnost, která by svědčila domněnce, že správní orgán záměrně oddaloval rozhodnutí o žádosti.

[16] Správní orgán naopak o žádosti stěžovatele rozhodl již 12. 7. 2010 a rozhodnutí stěžovateli zaslal. Nelze proto v jeho procesním postupu shledat jakýkoli záměr stěžovatele poškodit na jeho procesních právech. Pokud stěžovatel namítá, že správní orgán případ projednal bez možnosti obhajoby, není ani tento argument důvodný. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně popsal, že správní orgán postupně celkem třikrát stěžovatele vyzval k tomu, aby se ve věci vyjádřil a vyjádřil se rovněž k podkladům pro vydání rozhodnutí. Od 5. 8. 2010, kdy bylo zástupci stěžovatele doručeno usnesení o prodloužení lhůty k vyjádření, stěžovatel věděl, že správní orgán ukončil shromažďování podkladů a je připraven rozhodnout. Rovněž byl obeznámen se svým právem se k věci a ke shromážděným podkladům vyjádřit. K realizaci tohoto práva mu byla následně stanovena nová lhůta usneseními z 6. 9. 2010 a 6. 10. 2010. Proto neobstojí zcela obecná kasační námitka, že bylo rozhodnuto bez možnosti obhajoby stěžovatele.

[17] Stěžovatel namítl, že žalovaný a následně krajský soud neakceptovali závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, čj. 7 As 9/2009 - 66. Zdejší soud v uvedeném rozsudku vyslovil, že *„z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu z roku 2004, které hovoří nikoliv o „omluvě předem“, ale o „náležité omluvě“, resp. o*

„bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů", nelze dovozovat, že tato omluva musí být nezbytně učiněna před provedením samotného úkonu správního orgánu. Právě naopak, i omluva s určitým odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání (např. náhlé onemocnění, úraz, hospitalizace, upoutání na lůžko, které bránily uvedené omluvě), může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu." Tento právní názor vyplývá ze skutkové situace, která byla v podstatných rysech odlišná od okolností nastalých v této věci. Účastník přestupkového řízení byl předvolán k ústnímu jednání, ke kterému se nedostavil, avšak pět dní poté se správnímu orgánu omluvil a zaslal potvrzení o své pracovní neschopnosti, ze které plynulo, že se k ústnímu jednání nemohl dostavit. Soud se proto musel zabývat tím, zda je splněn zákonný požadavek na náležitou omluvu nebo důležitý důvod omluvy i tehdy, pokud jsou správnímu orgánu sděleny nikoli před konáním ústního jednání, ale až po něm.

[18] V souzené věci takové okolnosti nenastaly. Správní spis předně neobsahuje žádnou omluvu stěžovatele z účasti u ústního jednání 7. 7. 2010. Za takovou omluvu nelze považovat sdělení v souvislosti s žádostí o postoupení věci. V něm totiž pouze uvedl, že žádá o postoupení věci příslušnému správnímu orgánu dle místa bydliště, kam je schopen se dopravit. Z dovětku o schopnosti se někam dopravit neplyne, že se stěžovatel nehodlá nařízeného ústního jednání zúčastnit. Nelze rovněž zjistit, jaké důvody mu v tom případně brání. Důvody neúčasti u ústního jednání stěžovatel nesdělil ani následně, ve spisu není ani zmínka, jaké naléhavé důvody mu v účasti bránily a proč se případně nemohl omluvit včas. Stěžovatel procesně reagoval až na rozhodnutí správního orgánu o jeho žádosti o postoupení věci, a to tři týdny po konání ústního jednání. Ani v tomto podání však netvrdil důvody, proč se ústního jednání nezúčastnil, pouze správní orgán žádal o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí a informoval o tom, že je zastoupen. Nezbývá tedy než uzavřít, že žalovaný ani krajský soud se nemohli řídit z výše zmíněným rozsudkem, protože ten vychází z jiných skutkových předpokladů.

[19] Stěžovatel namítl, že zástupci advokátní komory rozhodně neměli v úmyslu jej zastupovat, neboť je nemajetný a byl rád, že se jeho obhajoby někdo ujal. Tato námitka reaguje na tvrzení žalovaného o dlouhodobé pracovní neschopnosti zástupce, kterého si stěžovatel v řízení zvolil na základě plné moci. Žalovaný upozornil stěžovatele na možnost bezplatného zastoupení zástupcem určeným advokátní komorou, pokud jsou pro to splněny podmínky. Ze správního spisu však nevyplývá, že by se stěžovatel obrátil na advokátní komoru s žádostí o určení právního zástupce podle § 19 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, popř. že by tvrdil splnění podmínek pro poskytnutí právních služeb bezplatně nebo za sníženou odměnu. Proto jeho názor, že zástupci určení komorou rozhodně neměli zájem jej zastupovat, neplyne z jeho zkušenosti v tomto řízení a nemůže vést k důvodnosti kasační stížnosti.

[20] Lze přisvědčit stěžovateli, pokud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu připomíná smysl práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Stěžovatel však měl možnost v řízení uplatnit své výhrady a činit procesní návrhy. Znovu je třeba připomenout, že správní orgán stěžovateli opakovaně prodlužoval lhůtu k seznámení se s podklady rozhodnutí. Proto neobstojí jeho tvrzení, že mu nebylo umožněno činit návrhy a uplatnit své výhrady.

[21] Stěžovatel namítl, že teprve po vydání rozsudku krajského soudu měl možnost nahlédnout do spisu a obdržet kopii policejní kamerové nahrávky. Tento jediný a hlavní důkaz považuje za zcela nedostatečný, protože neprokazuje spáchání přestupku. Tato námitka je částečně nepřípustná. Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti přezkoumává jen ty kasační námitky, které mají svůj předobraz ve včas uplatněných žalobních bodech, nejedná-li se o situaci předvídanou v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Řízení o kasační stížnosti není pouhým pokračováním řízení o správní žalobě před krajským soudem, ale jde o mimořádný opravný prostředek, který lze podat pouze ze zákonem stanovených důvodů. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná mimo jiné tehdy, pokud se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel tedy musí uplatnit veškeré důvody nezákonnosti napadaného správního rozhodnutí již v řízení před krajským soudem. Uplatní-li určitou námitku až v kasační stížnosti, nebo konkretizuje a rozvede námitku, kterou v žalobě uvedl zcela obecným způsobem, kasační soud se jejím přezkumem nebude zabývat (srov. též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 8 Afs 91/2007 - 407). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2008 čj. 8 Afs 48/2006 - 155 konstatoval, že *„ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu vigilantibus iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem prvé instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené“.* Z citovaného právního názoru vycházel Nejvyšší správní soud i v této věci.

[22] Stěžovatel již v podané žalobě tvrdil, že telefonní hovor vedl přes handsfree sadu, kterou měl umístěnu za uchem a upravoval rukou její hlasitost. Při výzvě policistů k zastavení vozidla hovor ukončil a sundal přístroj z ucha. Nebylo mu umožněno ve správním řízení shlédnout pořízený videozáznam. Potud lze následné kasační námitky považovat za rozvedení žalobních tvrzení s výhradou, že ve správním řízení stěžovatel měl procesní možnost seznámit se s obsahem správního spisu. Že byla videonahrávka součástí spisového materiálu, uvádí správní orgán na třetí straně rozhodnutí o uložení pokuty. Videozáznamem argumentuje žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí a rovněž ve vyjádření k podané žalobě. Pokud se tedy stěžovatel se záznamem seznámil až nahlédnutím do soudního spisu po vydání rozsudku krajského soudu, nelze jeho jednání označit jinak, než jako výraz procesní pasivity. Nutně pak musí být kasační námitky vyplývající z videozáznamu považovány za nepřípustné, protože nebyly uplatněny před krajským soudem. Především to platí o tvrzení o barvě handsfree sady a jeho telefonního přístroje. Nezbývá než obecně konstatovat, že ani pořízený videozáznam nesvědčí tomu, že se stěžovatel přestupku nedopustil. Lze z něj zjistit, že jeho jednání bylo zaznamenáváno po dobu desítek sekund, tedy po relativně dlouhou dobu na to, aby během ní pouze upravoval hlasitost handsfree sady. Především však jeho levá ruka, kterou držel u levého ucha a hovořil přitom, nevykazovala žádný pohyb, který by případně svědčil manipulaci s hlasitostí sady handsfree, naopak zůstávala po relativně dlouhou dobu nehybná, což svědčí právě tomu, že v ní držel telefonní přístroj a používal jej. Rovněž pohyb ruky při ukončení hovoru nijak nenasvědčuje, že stěžovatel současně sňal přístroj upevněný na

uchu. Ani pořízený videozáznam proto žalobním a posléze kasačním tvrzením stěžovatele nesvědčí.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení § 120 s. ř. s.). Žalovanému správnímu orgánu, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. června 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu